

*Voor
Altijd*

*Voor
Altijd*

Jade Bracke

VOOR ALTIJD

Young Adult

Tekst: Jade Bracke

Coverontwerp: Jade Bracke

© Jade Bracke, 2022

ISBN 9789464652420

NUR 285

*If you ever find yourself stuck in the
middle of the sea
I'll sail the world to find you
If you ever find yourself lost in the
dark and you can't see
I'll be the light to guide you*

- Bruno Mars

Hoofdstuk 1

Er wordt op de deur geklopt, heel hard geklopt zelfs. Ik hoor ook een stem net boven het geklop uit.

Dat kan maar één iemand zijn natuurlijk. Alex.

Hij is mijn beste vriend en soms heb ik het gevoel dat hij mijn enige vriend is. We doen zoveel samen dat ik vaak vergeet dat er nog een wereld rondom ons bestaat. Alex en ik kennen elkaar al zodanig lang dat we elkaar door en door kennen. We hebben geen enkel geheim voor elkaar. Nu ja, dat klopt niet helemaal. Misschien heb ik toch een klein geheimpje voor hem.

Niemand weet hier iets over en dat wil ik graag zo houden! Ik haal de slapers uit mijn ogen en strompel uit bed.

Ik trek snel wat kleren aan. Het ziet er vast niet uit maar het moet maar even zo. Hoe graag ik Alex ook heb, ik kan er niet tegen dat ik uit mijn bed wordt gehaald. Al zeker niet wanneer ik de dag ervoor een wedstrijd heb gespeeld. Maar goed, ik vergeef het hem wel. Het geklop en het geroep worden steeds luider naarmate ik dichterbij kom. Het doet pijn aan m'n oren. Ik doe de deur open en zie hem staan in iets wat op een pyjama lijkt. Hij is ook nog eens buiten adem.

Vreemd, dit is helemaal niets voor hem. Ik kan niet goed opmaken wat het is. Wat kan er nu zo belangrijk zijn dat hij hier zo vroeg staat? Ik besluit om het hem gewoon te vragen. Zijn mond gaat open, klaar om iets te zeggen. 'Dat uhm... Leg ik je zo wel uit. Mag ik binnenkomen?'

Ik zeg niets en maak een uitnodigend gebaar. We zetten ons in de zetel. Nu ben ik echt benieuwd geworden, hoor!

Het is een paar minuten heel stil en dat lijkt wel een eeuwigheid te duren. Dit is nieuw voor mij en ik durf ook niet meteen iets te zeggen. ‘Ik uhm...’

‘Ik heb net te horen gekregen dat mijn moeder bij een zwaar auto-ongeluk betrokken was en...’ Hij kucht even.

‘Het gaat helemaal niet goed met haar,’ voegt hij er nog wanhopig aan toe.

Hij valt met zijn hoofd in zijn handen die rusten op zijn knieën. Ik hoor hem een aantal keer diep ademen alsof hij niet wil dat ik zijn tranen zie. Er hangt een ongemakkelijke stilte.

Ik zeg wijselijk niets zodat ik ook niets verkeerd kan zeggen.

Nee, ik ga het toch doen, ik wil hem ook alleen maar steunen.

Hij komt met zijn hoofd overeind, zet zich recht en komt mijn richting uit. Hij zet zich kort erna weer neer naast me.

Dan legt hij zijn hoofd op mijn schouder. Ik besluit om mijn armen rond die van hem te slaan en mijn hoofd op dat van hem te leggen. Ik raap al mijn moed bijeen en zeg dan: ‘Het spijt me zo erg wat er met je moeder is gebeurd.’ Terwijl ik dat zeg komen er tranen in mijn ogen. Zijn moeder is als een tweede moeder voor mij. Ik probeer me sterk te houden en ga verder. ‘Als ik iets kan doen voor je...’

Hij haalt zijn hoofd van mijn schouder en wringt zich uit mijn armen.

‘Je kan niets doen, net zoals ik. Ik voel me echt zo nutteloos!’

‘Je bent niet nutteloos! Je moet er zijn voor de tweeling. Ze zullen snel merken dat je moeder er niet is en dan ben jij er. Trouwens, je vader kan ook niet alles alleen dus je hulp zal meer dan welkom zijn.’

Hij kijkt me met grote ogen aan, alsof ik iets verkeerd heb gezegd. Hij springt recht en krabt met zijn handen in zijn haar. ‘De *twins* weten het helemaal nog niet! Papa is meteen vertrokken wanneer hij het nieuws hoorde. Er zit niets anders op dan het hun te vertellen zodra ik thuis ben.’ Hij stopt even, op zoek naar adem. ‘Ah *shit*, wat zal ik ze vertellen?’ Hij zegt dit allemaal met een getrokken gezicht. Dan laat hij zijn hoofd weer vallen in zijn handen. Oké, dit is lastig. Wat zeg je tegen iemand die zijn moeder elk moment kan verliezen?

Het is niet dat zoiets elke dag gebeurt. Gelukkig maar.

‘Uhm,’ begin ik. ‘Heb je graag dat ik er bij ben als je het hen vertelt?’ Hij antwoordt zonder na te denken. ‘Ja graag, ik kan dit echt niet alleen.’ Het lijkt wel alsof hij zat te wachten op die vraag. ‘Laat me nog snel iets anders aantrekken. Ik licht ook nog even mama in dat ik vandaag bij jou ben. Het zal voor haar ook wel een klap in het gezicht zijn. Hopelijk verneemt ze het niet via sms.’

Hij knikt alleen maar. Ik ga naar mijn slaapkamer. Mijn telefoon ligt nog in de lader op mijn nachtkastje. Onderweg bedenk ik me ineens dat Alex hier al een halfuur is zonder dat ik hem iets te drinken heb aangeboden. ‘Hey, moet je iets hebben om te drinken. Of te eten?’

‘Nee, dankjewel, ik heb niet zoveel honger maar een kop koffie sla ik niet af.’ Ik zeg even niets meer.

Alex en ik kennen elkaar zo lang dat we geen woorden nodig hebben. Zeker op momenten als deze. Ik plof neer op mijn bed en zucht heel diep, vechtend tegen de tranen.

Ik geef ze geen kans. Ik moet me echt sterk houden voor Alex. Ik neem mijn telefoon, het scherm licht op. Vier gemiste oproepen van mama. Ai, dat is niet goed. Ik bel haar terug, maar krijg

geen gehoor. Ik besluit dan maar om een berichtje te sturen: ***“Zal vandaag bij Alex zijn, hij heeft me nodig. Ik ben vanavond op tijd thuis voor het eten. Kus!”***

Ik zet me recht om een betere outfit te zoeken. Ik heb helemaal geen zin om me op te maken en heel chic te kleden. Het is heel simpel vandaag: een trainingsbroek met een T-shirt en een trui, geen make-up. Ik heb mijn trui net aan wanneer ik mijn telefoon voel en hoor trillen. Het is mama. ***“Dag pampertje, lief dat je er voor hem wil zijn. Heb het verschrikkelijk nieuws al gehoord. We hebben het er nog over. Wees voorzichtig en... Zie je graag.”***

Ik lees het berichtje nog een tweede keer. Het moet voor haar ook niet makkelijk zijn, zeker nu ze op haar werk is. Mama kent Kirsty ten slotte ook al bijna heel haar leven lang. Mama en Kirsty zaten samen op school, maar hun wegen scheidde toen ze naar de universiteit gingen. Ze spraken elkaar jaren niet, maar daar kwam verandering in wanneer Alex en ik vrienden werden. Ik hoop maar dat het allemaal goed komt!

Wat ik echt niet leuk vind is dat mama me pampertje noemt. Vroeger was dat leuk en reageerde ik er meer op dan op mijn gewone naam. Maar nu ben ik geen klein kind meer en schaam ik me er over. Gelukkig zijn Alex en de *twins* de enigen die die naam kennen en ook nog mogen gebruiken. Alex plaagt me er regelmatig mee en zeker als ik er helemaal geen zin in heb. “Amber in haar pampertje is en dampertje.” Dat zeggen ze heel vaak. Het slaat helemaal nergens op en ik heb ook echt geen idee waar ze het ooit vandaan hebben gehaald. Maar goed, als zij er wel plezier uithalen. Oké, daar moet ik nu niet aan denken. Alex is belangrijk nu.

Ik bekijk mezelf nog even in de spiegel. Alles zit goed en alles ziet er oké uit. Ik knik naar mezelf in de spiegel en ga terug naar

Alex. ‘Ha, pampertje daar ben je eindelijk. Ik heb dan maar zelf koffie gemaakt want iemand was me blijkbaar vergeten,’ hoor ik hem zeggen terwijl ik om de hoek kom. ‘Oh, wat heb jij een geluk vandaag! Anders had ik je zeker een stomp gegeven hoor. Je weet dat ik dit haat en zeker niet met opzet heb gedaan.’ Al lachend zegt hij: ‘Ja, dat weet ik zeker, ik moet deze situatie toch voor iets gebruiken?’ Hij knipoogt en zet zijn tas in de gootsteen. ‘Wordt het niet stilaan tijd dat we naar de *twins* gaan? Ze zullen wel al wakker zijn denk ik.’

Hij staart me even aan.

‘Ja, goed idee, maar moet jij niet iets eten?’ antwoordt hij.

‘Nee dat kan wel nog even wachten. Ik heb trouwens gehoord dat iemand overheerlijke pannenkoeken kan maken,’ zeg ik met een brede glimlach op mijn gezicht.

‘Ik heb ook gehoord dat die iemand dat met heel veel plezier wil doen,’ ga ik verder. ‘Die iemand wil dat inderdaad graag voor je doen, maar hij heeft geen eieren meer in huis.’ Ik loop zo snel ik kan naar de koelkast om de eieren die er nog liggen mee te nemen, geef ze dan aan Alex en zet mijn allerzieligste gezicht op. ‘Aah, je weet dat ik daar niet tegenop kan! Jij wint, ik zal er maken. Dan heb ik meteen wat voor de *twins* ook.’

De *twins* zijn al op en zitten tv te kijken. Ze zijn gelukkig al oud genoeg om even alleen te zijn en bovendien waren we maar twee straten van hen verwijderd. Lisa is de eerste die ons opmerkt en ze rent zo hard ze kan op mij af. Ze springt in mijn armen.

‘Pampertje, blij dat je er bent, ik heb je gemist!’ Ik hoor Alex en Lukas proesten van het lachen. Ik rol alleen even met m’n ogen. ‘Hebben jullie al ontbeten, bloempje?’ vraag ik om snel van onderwerp te veranderen.

‘Nee, we zijn net wakker en wilden wachten op Alex.’

‘Dat komt goed uit want Amber en ik gaan pannenkoeken maken,’ komt Alex tussen.

‘Ja! Het lekkerste ontbijt dat er is!’ zeggen Lisa en Lukas in koor.

‘Dekken jullie alvast de tafel maar, dan kunnen we meteen eten, Alex doe jij...’ Ik kijk om me heen maar hij is nergens te bekennen. ‘Alex!’ roep ik zo luid ik kan. Ik hoor ergens wat gerommel. Dat moet hij wel zijn want de *twins* zijn hier. De eieren laat ik even links liggen en ga kijken. Het huis is gigantisch in vergelijking met dat van ons. Het lijkt hier soms wel een doolhof! Alex’ kamer is zo groot, mijn kamer past er zo’n vier keer in. Hij heeft zowat de zolder en de derde verdieping voor zich alleen! Wat heb je toch aan zoveel plaats? Soms ben ik wel eens jaloers op wat hij allemaal heeft. Al die spullen en die plaats moeten soms echt geweldig zijn. Maar wanneer ik dan het geheel zie heb ik toch liever mijn eigen huis. Lekker knus en gezellig. Bovendien kan je er niet in verdwalen. Ik moet lachen van mijn eigen gedachten, maar dat duurt niet lang. Het gerommel komt steeds dichterbij naarmate ik bij de trap kom. Ik laat me leiden door het geluid en voor ik het weet sta ik bovenaan de trap op de eerste verdieping. Vreemd, ik zie niets en het geluid is er ook niet meer. Ah, verdomme. Het zal wel weer een grap zijn van Alex, dat kan niet anders! Net wanneer ik op het punt sta om weer naar beneden te gaan, is het gerommel er weer. Nu is het wel genoeg, ik begin echt boos te worden. Ik stap richting de kamer van Lisa om even te kijken. ‘Alex, nu is het genoeg. Ik weet dat jij het bent. Je mag nu stoppen met die domme grap!’

roep ik in het duister.

Geen antwoord en geen gerommel meer.

Ik loop toch nog even door om eens te *dubbelchecken*. Ik weet

dat er niets ergs aan de hand is, maar naar mijn gevoel klopt er toch iets niet. Ik voel het gewoon. Ik heb de deurknop van Lisa's kamer in mijn handen, klaar om te openen. Op datzelfde moment hoor ik Alex naar boven roepen. 'Amber, waar zit je? Ik heb geen zin om de pannenkoeken helemaal alleen te maken, hoor!' Huh? Alex is beneden. Hoe komt het dat hij beneden is? Ik ben verward.

'Wat doe jij beneden? Ik was je aan het zoeken dombo! Waarom antwoord je dan niet als ik je roep?' zeg ik een beetje geïrriteerd.

'Sorry, ik zal je niet gehoord hebben dan. Kom je?' Ik zucht.

'Ja, ik kom zo!' Lisa komt tussen.

'Wacht, zou je mijn trui nog kunnen meenemen?'

Ook dat nog! Ik rol met mijn ogen. 'Ja, doe ik.' Ik draai de deurknop om en open de deur. Ik wil naar binnen stappen maar op datzelfde moment springt Lukas tevoorschijn. Hij staat gewikkeld in een deken, wat niet echt gelukt is. Ik kan hem namelijk heel goed zien. Ik schrik wel heel erg want dit had ik helemaal niet verwacht. Hij roept heel hard en begint achter me aan te lopen. Ik loop zo hard ik kan, maar had niet gerekend op de schoenen van de *twins*. Die liggen namelijk allemaal op een hoopje. Door de vaart die ik maak zie ik ze helemaal niet liggen. Ik val over het hoopje schoenen. Dat doet behoorlijk pijn. En alsof dat nog niet erg genoeg is, rol ik door naar de trap. Voordat ik het zelf goed beseft lig ik onderaan de trap. Het duurt even vooraleer ik mijn ogen kan openen, maar het voelt alsof ik niet meer kan bijkomen. Wanneer ik uiteindelijk toch mijn ogen open, zie ik Alex, Lisa en Lukas boven me hangen. 'Pampertje, gaat het wel met je?' vraagt Lisa bezorgd. Ik voel met m'n hand aan mijn hoofd. Het doet pijn en ik voel een enorme bult, maar met een zacht stemmetje antwoord ik: 'Ja, voel me prima!' Ondertussen

steek in mijn duim omhoog. Ik ben wel een beetje in de war en vind het moeilijk om te plaatsen wat er net is gebeurd. Toch besluit ik niets te zeggen omdat het gelukkig niet lang duurt wanneer ik me weer alles herinner. Mijn bloed begint al te koken, Lukas gaat eraan! Lisa en Alex helpen me recht zodat ik even kan bijkomen op de trap. Ik zucht een aantal keer en zie dan dat Lukas heel voorzichtig achter het muurtje vandaan komt. ‘Lukas, je gaat eraan!’ schreeuw ik zo hard ik kan. Ik maak me mentaal klaar om hem te achtervolgen. Mijn handen steunen al naast me op de trap.

Het enige wat ik nog moet doen, is me afduwen.

Oké. Drie, twee, één en zet twee stappen. Niks aan de hand. Nu nog de derde stap en dan kan ik weer door. Nee hoor, die derde stap is me niet gegund. Ik roep het uit van de pijn en val weer op de grond. Omdat het me niet gelukt is ver te gaan, staan Lisa en Alex nog vlak achter me. Niet voor lang want Alex loopt meteen voor me. Hij kijkt me aan met een bezorgde blik en Lisa zit naast me over mijn rug te wrijven. Best schattig wel.

‘Wat heb je, gaat het wel?’ vraagt Alex met een klein stemmetje. Ik voel tranen opkomen maar probeer ze tegen te houden.

Nu niet, het mag niet.

Ik moet me zo sterk mogelijk houden voor hen. Er gaat een enorme pijnscheut door mijn hele lijf en ik schreeuw het opnieuw uit. ‘Aw! Nee, natuurlijk ben ik niet in orde. Ik zit hier niet voor mijn plezier te roepen hoor.’

Ik doe nu echt mijn uiterste best om mijn tranen tegen te houden. ‘Sorry, ik bedoelde het alleen maar goed, waar heb je pijn?’ vraagt hij. Ik grijp mijn been vast. ‘Nee ik mocht niet zo reageren, sorry. Ik denk dat het mijn enkel is maar het zal vast niets bijzonder zijn.’ Ik aarzel een beetje maar wil mezelf nog eens

overtuigen en zeg: ‘Echt, het zal wel niets zijn.’ Alex kijkt me aan zonder iets te zeggen. Dat hoeft ook helemaal niet want ik ken die blik. Het is de “Ik-geloof-je-maar-heb-er-toch-niet-zo’n-goed-gevoel-bij-blik.” Die blik heb ik al vaker gezien, ik heb wel eens ideeën die leuk kunnen zijn om uit te voeren.

Maar soms denk ik over zo’n dingen te weinig na. Mijn enthousiasme helpt dan ook niet en dan krijg ik dus die blik. Zonder woorden probeer ik hem zo overtuigend mogelijk te zeggen: ‘Echt,het gaat wel.’ Liplezen is nog een ding dat we goed kunnen. Hij steekt zijn hand uit om me weer rechtop te helpen en begeleidt me dan naar de zetel om bij te komen. Lukas komt aan op zijn kousenvoeten, hij durft me amper aan te kijken. Wat een lafaard. Hij komt naast me zitten en mompelt iets wat ik niet goed kan verstaan. ‘Wat zei je, ik versta je niet?’ vraag ik hem op een boze toon. ‘Sorry Amber. Het was helemaal niet de bedoeling dat het zo zou lopen. We hadden dit helemaal niet verwacht en...’

Ik onderbreek hem.

‘Wacht, wat bedoel je met ‘we’?’ Hij schrikt.

‘Het was een plannetje van ons drie om je te laten schrikken. Het is heel stom, ik weet het. Gewoon leuk dachten we.’ Ik kijk hem met een boze blik aan en verhuis m’n blik naar Alex. ‘Hoe hebben jullie dit klaargespeeld dan? Ik was hier de hele tijd. ‘Wel.’ begint Alex. ‘Wanneer Lisa je knuffelde, hebben Lukas en ik dat afgesproken. We hebben niet veel nodig om elkaar te verstaan dus dat was niet zo moeilijk.’ Lukas komt tussen. ‘Dat komt omdat we broers zijn, vet cool.’ Hij zei dat echt op een hele droge manier. ‘Zeker cool.’ Gaat Alex weer verder. ‘Lisa verwittigen was verder niet moeilijk. Terwijl jij op het geluid afging, heeft Lukas haar ingelicht en zo kon de grap beginnen.’

Ik maak mijn ogen tot spleetjes. ‘En uiteindelijk slagen,’ voegt Lisa eraan toe. Er komt een klein glimlachje bij me tevoorschijn. ‘Heel goed gelukt, zie me hier nu zitten.’ Ik moet toegeven het was best een goede grap. Ik kijk Alex aan en geef hem dan een stomp tegen zijn arm. ‘Hey, rustig blijven jij.’

Hij wrijft over zijn arm en kijkt me heel even diep aan met zijn helderblauwe ogen. Ze zijn echt overdreven mooi en de tijd lijkt wel stil te staan. Spijtig genoeg duurt dit moment niet lang want Lisa staat ineens voor m’n neus. ‘Moet ik anders ijs gaan halen voor je?’ Ik geef haar een knipoog. ‘Dat zou ik heel lief vinden, bloempje.’ Ondertussen wrijf ik over haar rug.

‘Lukas, ga jij ook maar meehelpen en dat is nog maar het begin voor jou. Jij bent de grootste schuldige.’

Hij stampvoet richting kelder. Ik zie dat hij er totaal geen zin in heeft, maar eigen schuld dikke bult. Ik kijk hen na tot ze uit het zicht verdwenen zijn. Ik hoor Alex heel diep zuchten.

Hij slaat met zijn vuist keihard op de salontafel.

Ik kijk hem aan met een bange blik. ‘Dit kan niet. Dit mag niet. Niet jij ook nog!’ Ik neem zijn hand stevig vast: ‘Zo erg is het helemaal niet, met een beetje rust overleef ik dit wel. Je hoeft je dus geen zorgen te maken over mij.’ Hij wrijft over mijn hand. ‘Dat weet ik wel, maar ik kan niet zonder je. Ik heb je gewoon nodig.’ Ik krijg een glimlach.

‘Je kan altijd op me rekenen en ik zal er ook altijd voor je zijn. Dat weet je toch?’ Hij knikt en hij moet vechten tegen de tranen. Ik zie het maar al te goed. ‘Vergeet niet dat jij er niets kan aan doen wat er met je moeder gebeurd is hé. Geef jezelf niet de schuld. Je kan er alleen zijn voor haar en de twins.’

KLANG.

Alex en ik schrikken, Lisa staat in de deuropening met haar

mond open. Het ijs was gevallen en ligt nu overal in het rond. Ze heeft vast iets gehoord, dat kan niet anders.

Ik kijk van Lisa naar Alex en weer terug. ‘Wat zei je daar over mama?’ vraagt ze heel stil. ‘Ik zei dat...’ Ik stop even en denk na over wat ik nu moet gaan zeggen. ‘Laat maar Amber, jij moet dit niet vertellen, ik wel,’ houdt Alex me tegen. Ik voel me heel ongemakkelijk en overbodig nu. ‘Ik ga het ijs maar even opruimen.’ Ik zet me recht en probeer te pijn te verbijten. Ik zet mijn eerste stap richting keuken. *Damn!* Het doet meer pijn dan ik had gedacht. Komaan Amber, dit is té belangrijk voor iedereen hier in huis, je kan dit. Het laatste wat ik hoor voordat ik in de keuken verdwijn is Alex die vraagt aan Lisa om haar broer te halen. Ik zit met hem in. Had ik mijn mond niet voorbij gepraat dan zou het gesprek met Lisa en Lukas over het ongeluk van hun mama helemaal anders verlopen zijn... Ik heb hem dit aangedaan en nu moet hij het oplossen. Ik pak wat te drinken uit de koelkast en laat me vallen op een van de stoelen rond de keukentafel. Het overgebleven ijs wikkel ik in een handdoek en leg het op mijn voet. Mijn maag rammelt. Dat is duidelijk, ik heb honger, maar pannenkoeken bakken zal er niet meer inzitten. Ik kijk straks wel even of ik iets kan vinden.

Nu is het tijd voor wat rust. Het is hier zo stil en kalm dat ik zo in slaap zou kunnen vallen na al die emoties.

Ik zak langzaam weg...

Hoofdstuk 2

Een tijdje later hoor ik wat stemmen, ik denk dat het in mijn droom aan het gebeuren is, ik kan alleen niet goed horen waarover het gaat. Er wordt op mijn schouder getikt en ik schrik wakker.

Het is Lukas.

In één keer ben ik klaarwakker. ‘Shit, hoe laat is het al?’ vraag ik hem. Hij kijkt op de klok. ‘Eén uur, denk ik.’ Het ziet er niet naar uit dat hij er veel zin in heeft. Wow, ik heb echt lang geslapen. Wanneer het nieuws tot me doorgedrongen is, laat ik mijn hoofd vallen in mijn nek. Wat er allemaal gebeurd is daarnet komt weer in mijn gedachten. Ik zet me wat rechter en durf het bijna niet te vragen, maar doe het toch. ‘Gaat het een beetje?’ Meer dan dat krijg ik er momenteel niet uit. Lukas kijkt me argwanend aan en loopt dan weer weg. Dat had ik misschien wel kunnen verwachten, het was vast te vroeg.

Lisa daarentegen komt huilend naar me toe.

Ik neem haar bij mij op schoot.

Ik heb er wel wat moeite mee om met de pijn van mijn enkel om te gaan. Het gewicht is niet helemaal goed verdeeld.

Ik druk haat stevig tegen me aan.

Ze zegt niets en geeft met het gevoel dat ze me niet meer wil loslaten. Het enige wat ik nu kan doen is haar steunen met m’n knuffels en een luisterend oor zijn als dat nodig is.

Lisa is ondertussen in slaap gevallen. Ze is zo schattig als ze slaapt! Ik til haar zo stil mogelijk op en breng haar al pikkelend naar de zetel. Dan leg ik een dekentje over haar en geef haar een

kus op haar voorhoofd. Het verbaast me dat ze niets merkt. Wanneer ik terug in de keuken ben neem ik wat te eten. Als ik nu niet eet dan sterf ik hier ter plekke, dat kan ik wel met zekerheid zeggen. Het is stil in huis. Lukas zit vast op zijn kamer, Lisa slaapt en Alex die... is buiten denk ik. Ik besluit om hem te gaan zoeken. Het duurt wel even voordat ik bij de tuin ben aangekomen. Al pikkend is dat natuurlijk niet onlogisch. Ik kijk even rond en zie hem zitten op een ligbed bij het zwembad. Hij ziet er niet heel goed uit. 'Hey, ik heb wat eten voor je gehaald.' Hij kijkt op. 'Dankjewel maar ik heb geen honger.' Mijn blik is gericht op het eten. 'Ook goed, dat is dan beter voor mij want dan heb ik meer.' Er komt een klein glimlachje bij mij tevoorschijn maar dat laat ik niet aan hem merken. Mijn mond gaat open, klaar om iets te zeggen, maar het komt er niet uit. Alex doet teken om naast hem te gaan zitten en dat doe ik. 'Sorry, ik had niet over het ongeluk mogen beginnen. Ik had je de tijd moeten geven om het zelf te zeggen. Echt, het spijt me zo erg.' Hij kijkt me aan met die helderblauwe ogen van hem. 'Het is goed, ik had het toch eens moeten vertellen en was dat alleen maar aan het uitstellen.' 'Je bent echt een enorme schat, weet je dat? Hoe je zorgt voor je kleine broer en zus en daarnaast help je je vader ook nog eens. Je bent echt een goeie gast.' Ik lach en werk dan een stukje kaas naar binnen. 'Amber De Groot, jij bent echt uniek.' Vervolgens geeft hij me een stomp. Ik leg mijn bord even aan de kant en spreid mijn

armen richting hem. Kom maar op, ik weet dat je het wil.'

Hij rolt met zijn ogen, lacht dan en komt dichterbij me toe om me terug te knuffelen.

De rest van de middag zitten we te *chillen* en te praten, de tijd vliegt echt voorbij. Alles lijkt goed te gaan, voor even toch. Het lijkt net alsof de hele wereld verdwenen is en het alleen hij en ik zijn. Net zoals vroeger, gewoon plezier maken zonder al te veel zorgen. Die gedachte duurde niet lang want Alex' telefoon rinkelt, het schermje licht op en hij bekijkt wie het is. Zijn blij gezicht verandert meteen. Ik denk dat het zijn vader is, aan zijn blik te zien. Hij richt zijn telefoon naar mij, het is inderdaad zijn vader.

Ik had dus gelijk.

Hopelijk heeft hij goed nieuws over Kirsty. Alex neemt de telefoon op en loopt weg.

Ik wacht in spanning af maar het duurt niet lang vooraleer hij terug is.

Hij blijft op zijn telefoon kijken en laat zijn hoofd hangen.

Foute boel! Ik hoor hem zuchten.

'Niemand mag nog bij haar komen, ze is nog heel zwak en moet eerst aansterken. Papa heeft er de hele dag gewacht en mocht niet eens bij haar. Hij is nu onderweg naar hier en klonk heel moe. Het was een vermoeiende dag denk ik.' Zijn blik gaat naar het zwembad.

'Dan ga ik maar best naar huis, ik wil jullie verder niet storen. Bovendien zal mama al thuis op me zitten wachten.'

Ik zet me recht en vertrek, maar wel op een heel langzaam tempo met die verdomde pijnlijke voet!

Ik kan mezelf echt uitlachen nu.

Alex merkt het op en behulpzaam als hij is komt hij naar me toe

gerend. ‘Ik help je wel naar huis, zo kan het nog eeuwen duren. Je lijkt wel een oud omaatje.’ Hij houdt het niet meer van het lachen.

Ik kijk hem aan met een heel geïrriteerde blik. Jammer genoeg kan ik dat niet lang volhouden en begin ook maar te lachen. Ik moet toegeven, die was best goed.

Eenmaal uitgelachen gaan we richting voordeur en Alex roept zo hard hij kan door het hele huis: ‘Ik ga even mee met Amber naar huis. Braaf zijn tot papa thuiskomt. Dat zal niet heel lang meer duren.’ Er komt geen reactie maar we kunnen erop vertrouwen dat ze het gehoord hebben.

Eenmaal thuis aangekomen zie ik mama’s auto al op de oprit. Ik heb echt geen zin om er nog eens over te praten. ‘*Thanks* om me af te zetten en nogmaals dankjewel voor vandaag.’

Hij kijkt me vreemd aan.

‘Hoezo, voor deze dag? Ik zou je juist moeten bedanken!’

Ik zucht.

‘Wel, het is wel iets heel belangrijk dat je me verteld hebt vandaag dus dankjewel voor het vertrouwen.’

Hij kijkt me even niet aan. ‘Laat jij maar naar die voet kijken, je weet maar nooit.’ Ik knik en zwaai hem na.

Wat een vermoeiende dag zeg! Mama staat eten te maken, het ruikt er heerlijk maar ik heb niet heel veel zin. Ik probeer zo snel mogelijk langs haar te glippen maar... Te laat!

‘Lieverd, waar ga je heen? We gaan zo eten, hoor.’ Ik draai me om. ‘Ik wou wat rusten op mijn bed, het is een zware dag geweest.’ Ze kijkt me bezorgd aan.

‘Dat begrijp ik heel goed, zoiets als vandaag is niet makkelijk te verwerken. Ik ben echt enorm trots op je!’

‘Ach ja, vrienden zijn er om elkaar te helpen door dik en dun.’
zeg ik wat nonchalant. Ze lacht.

‘Dat is waar en jij staat op nummer één om iemand te helpen.
Ga maar even rusten. Kom je binnen een halfuurtje eten?’

Ik knik. ‘Ja, dat is goed, tot straks.’

Mama heeft nog niet eens gemerkt dat ik mank loop, duidelijk
druk bezig met het eten.

Ik laat me languit op bed vallen, adem een aantal keer diep in
en uit en haal mijn telefoon uit m’n zak. Ik heb wat meldingen
gemist van Jess, mijn beste vriendin. Ze speelt samen met mij
in het voetbalteam. Ik heb helemaal de moed niet meer om alle
nieuwttjes en roddels te horen, dat hoor ik morgen wel weer.
Mijn telefoon ligt weer in de lader en ik kijk nog even rond in
mijn kamer op zoek naar wat rust. Ik heb duidelijk de rust ge-
vonden want wanneer ik mijn ogen open zie ik op de klok dat
het alweer zeven uur in de ochtend is!

Ik rol met mijn ogen en duw mijn deken van me weg.

Ik heb echt geen zin in vandaag.

Mama komt mijn kamer binnen, opent mijn gordijn en geeft me
een kus op mijn voorhoofd. ‘Maak je klaar om naar school te
gaan, anders kom je nog te laat.’ Ik strompel uit bed en wandel
naar de koelkast. Het gaat nog steeds niet heel soepel. Die enkel
doet meer pijn dan ik had gedacht. Zonder dat ik het wil en goed
en wel besef slaak ik een gilletteje.

Mama draait zich om en zwaait haar blik van mijn ogen naar
mijn enkel. ‘Ach lieverd, wat heb jij uitgestoken?’

Ik kijk haar aan.

‘Familie De Koning heeft een flauwe grap uitgehaald en voordat
ik het wist lag ik onderaan de trap.’

Ze komt naar me toe.

‘Dat is echt heel stom, laat me eens kijken.’ Ik wankel weer naar m’n bed en steek mijn voet uit naar mama.’ Ze bestudeert hem grondig. ‘Dat ziet er niet goed uit, hoor. Het staat helemaal dik en blauw. We kunnen best eens langs de dokter gaan. Ik heb nu nog wat tijd want ik moet pas na de middag gaan werken.’

Ik glunder.

‘Betekent dat dan dat ik een dagje school mag *skippen*?’

Ik kijk haar schaapachtig aan en ze moet lachen. ‘Dat betekent dat we nu naar de dokter gaan en na de pauze kan je wel weer naar school. Maak je dus maar klaar, dan maak ik een ontbijtje voor ons.’ Ik slaak een diepe zucht, hier gaan we weer. Ik wankel naar de kast. Eens denken wat ik vandaag zal aandoen. Mijn vinger loopt langs al mijn T-shirts, er is veel keuze. Na lang nadenken en kijken stop ik bij een zelfgemaakt T-shirt van een tijdje terug. Alex en ik hebben voor de grap eens meegedaan met die “*tie dye-hype*.” Het resultaat was nog best goed en ik draag hem toch regelmatig. Mijn broek is heel simpel. Opnieuw een trainingsbroek maar dan met het logo van school. Een jeansbroek gaat nu echt niet werken.

Wat later komen we uit de dokterspraktijk, het is helemaal ander nieuws dan ik had gehoopt. Twee weken platte rust, echt vet stom! Het is gelukkig niet gebroken, maar we moeten wel naar de apotheker om pijnstillers, een steunkous en krukken te gaan halen. Nu ik er zo over nadenk was het misschien beter dat het gebroken was! Meestal duurt een kneuzing veel langer.

Nee, daar mag ik niet over nadenken. Het is nu zo en er kan niets meer aan gedaan worden. Mijn enkel moet optimaal rusten, dus geen enkele beweging. We zitten in de auto richting apotheker.

‘We hebben nog wel eventjes tijd voor het einde van de pauze. Zin om samen wat te eten voordat ik weer naar school ga?’